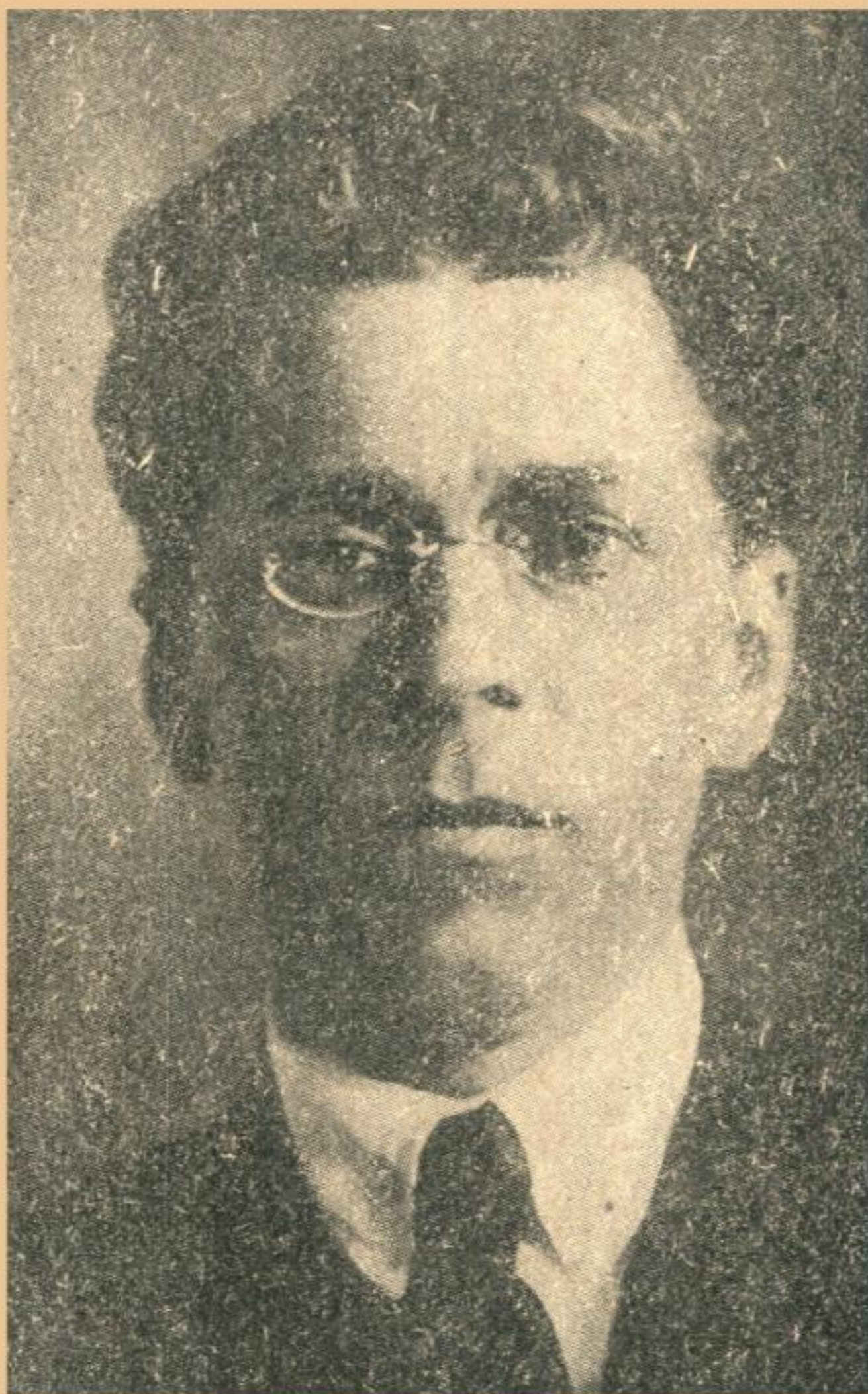

Р Ш 6(2-Ух)
К Т 93

ПАВЛО ТИЧИНА

НАДХОДИТЬ ЛІТО

БІБЛІОТЕКА ГАЗЕТИ „ПРОЛЕТАРСЬКА ПРАВДА“

КОРОТКИЙ ПАСПОРТ КНИГИ

A476687

Шифр Ц16(2-4к); Т93 Инв.№ 2432736

Автор Тимина П.

Назва Надходить літо:
Вибрані поезії.

Місце, рік видання Б.м., [1929].

Кіл-ть стор. 43, [5] с.

-\\- окр. листів

-\\- ілюстрацій

-\\- карт

-\\- схем

Том _____ частина _____ вип. _____

Конволют

15.06.2005,

Молд -

A 476687

ПАВЛО ТИЧИНА

НАДХОДИТЬ ЛІТО

ВИБРАНІ ПОЕЗІЇ

2132736

БІБЛІОТЕКА ГАЗЕТИ
„ПРОЛЕТАРСЬКА ПРАВДА“

Бібліографічний опис цього видання
включено в „Літопису Українського
Друку“, „Нартковому репертуарі“
та інших поемних Української
Нижньої Палати.

Державна ордена Трудового
Червоного Прапора
Республіканська бібліотека
УРСР імені Кобилянської

Київський Окріт. ч. 813
Трест «Київ - Друк»,
6-та друк., вул. Леніна, 19.
Зам. 1124 - 32000 - 1929 р.

ПЛУГ

Вітер.

Не вітер — буря!

Трощить, ламає, з землі ви-
риває...

За чорними хмарами

(з блиском! ударами!)

за чорними хмарами мільйон мі-
льйонів мускулястих рук...

Котить. У-землю врізає

(чи то місто, дорога чи луг)

у землю плуг.

А на землі люди, звірі й сади,

а на землі боги і храми:

о пройди, пройди над нами,
розсуди!

Й були такі, що тікали.

В печери, озера, ліси.

— Що ти за сило єси? —
питали.

І ніхто з них не радів, не
співав.

СІЙТЕ...

Сійте в рахманний чорнозем
з піснею, грою...
Над долиною, низом —
сонце горою!

Робіте—прокинувся вулик.
Тверезить земля:
од вас я, од вас тільки волі —
жодних кривлянь!

Будьте безумні — не зимні.
Нові, по нові марсельєзи!
Направо, наліво мечі —
ставте дієзи в ключі!

Ударте у мідь, обезхмарте!
Вірте (не лірте!), ідіть,
фанфарами крикніть вночі:
дієзи, дієзи в ключі!

НА МАЙДАНІ...

На майдані коло церкви
революція іде.
— Хай чабан—усі гукнули:
за отамана буде.

Прощавайте, ждіте волі,—
гей, на коні, всі у путь!
Закипіло, зашуміло —
тільки прапори цвітуть...

На майдані коло церкви
посмутились матері:
та світи ж ти їм дорогу,
ясен місяць угорі!

На майдані пил спадає.
Замовкає річ...
Вечір.
Ніч.

ЯК УПАВ ЖЕ ВІН...

Як упав же він з коня
та й на білий сніг.
— Слава! Слава!—докотилось
і лягло до ніг.

Ще ж як руку притулив
к серцю ік свому.
Рад би ще він раз побачить
отаку зиму.

Гей, рубали ворогів
та по всіх фронтах!
З криком сів на груди ворон,
чорний ворон-птах.

Вдарив революцьонер—
захитався світ!
Як вмирав у чистім полі—
слав усім привіт.

І БУДЕ ТАК...

І буде так—

Сліпі: де ж те небо—я не бачу?

Глухі: мені здається, правду я б
почув!

Каліки: плачу,
Од болю кричу!

І буде так—

Фальшиве небо сміхом хтось
розколе.

І стане світ новий, і люди як
боги.

І скрізь, де буде поле,—
Плуги... Плуги...

ЛИСТИ ДО ПОЕТА

Триптих I

Елади карта, Коцюбинський,
на етажерці лебідь:
оце і вся моя кімната, —
заходьте коли-небудь!

Я привітаю наче друга.
Ах я давно вас ждала,
ще як над книжкою поезій
сміялася, ридала.

Мені все сниться: сонце, співи,
і Ви, і день весняний. —
І от я з вами вже знайома,
поете мій коханий.

Прийдіть сьогодні: в мене вдома
лиш я сама та квіти.
Я цілий вечір буду ждати,
боятись і радіти...

ЛИСТИ ДО ПОЕТА

II

Ви десь, мабуть, не з наших
сел,

або ж... о ні, не смію.
Читала Вас я — і не все,
не все я розумію.

Чи я у полі, чи в лісу —
усе мені здається:
у Вас у книжці неживе,
а тут живе, сміється...

Про Вас недавно хтось писав:
«Поезії окраса».
А все ж таки у Вас не так,
не так, як у Тараса.

Про все в Вас єсть: і за народ,
і за недолю краю.
А як до серця те узять —
даруйте, я не знаю.

ЛИСТИ ДО ПОЕТА

III

Я комуністка, хожу в «чужому»,
обрізала косу. —
І Вам не соромно співати
в цей час про сонце, про красу?

Пишу до Вас, бо так схотіла.
Скажіть мені:
кому потрібні рахітичні
оті сонети та пісні?

Народу, скажете? голодним? —
Нещасна, жалка ж та рука,
що тріолетами годує
робітника.

Поки прощайте, не здивуйте —
це ж не любовний лист.
А втім скажу: Ви — сила,
і з Вас ще буде комуніст.

ПСАЛОМ ЗАЛІЗУ

I

Ненавидим прокляту мідь,
бетони і чугуни!
Ой що там в полі, що за гук —
татари, турки, гуни?

Виходим вранці як з печер —
курить по всій країні!..
Замість квіток шаблі, списи
виблискують в долині...

Спахнє — ударить — прогримить,
затихне за горою —
І вже спішить і вже шумить
вгорі над головою; —

копне копитом, зареве,
підкине хмару сизу —
І з криком в небо устає
новий псалом залізу.

ПСАЛОМ ЗАЛІЗУ

II

Десь за морями право, честь.
За океаном совість.
Хоч би вокзал побіг, гукнув,
розбуркав промисловість!

Заслабло місто: кашель, кров.
На труп — ворони, галки...
Лише часом немов крізь сон
музика й катафалки.

І ходить чутка: генерал
утік із міста вранці.
Без бою, певно, издадуть,
коли кругом повстанці.

Стоїть завод, — не п'є, не їсть,
аж цвіллю взявся знизу...
І мовчки в небо устає
новий псалом залізу.

ПСАЛОМ ЗАЛІЗУ

III

Минув як сон блаженний час
і готики й бароко.
Іде чугунний ренесанс,
байдуже мружить око.

Нам все одно, чи бог, чи чорт —
обидва генерали! —
Собори брови підняли,
розбіглися квартали.

Над містом зойки і плачі,
немов з перини пір'я...
Зомліло, крикнуло, втікло
зелене надвечір'я.

Це що горить: архив, музей? —
а підкладіть но хмизу!..
З прокляттям в небо устає
новий псалом залізу.

ПСАЛОМ ЗАЛІЗУ

IV

На чорта нам здалася власть?
Нам дайте хліба, їсти! —
А за повстанцями ідуть,
співають комуністи.

Пождіть, пождіть, товариші,
ще будем їсти й пити.
Коли б ви нам допомогли
капіталістів бити.

Ідуть, ідуть робітники
веселою ходою.
Над ними стрічки і квітки,
немов над молодістю.

Туркоче сонце в деревах,
голубка по карнизу...
Червоно в небо устає
новий псалом залізу.

ГНАТОВІ МИХАЙЛИЧЕНКУ

Не уявляєм, як ти тлієш,
як у землі сирій лежиш, —
бо завше ти живеш, гориш,
бо вічно духом пломенієш.

Ще ти воскреснеш, зазорієш,
в мільйонах встанеш, закипиш:
чого, чого, народе, спиш,
чом не дерзаєш ти, не смієш? —

Тебе замучили кати...
Омарсельєзені світи
взялись жалобою та горем.

Заприсягаєм: в час побідний —
хай смерть — а ворога поборем!
О брате наш, о любий, рідний...

ВІТЕР З УКРАЇНИ

Миколі Хвильовому.

Нікого так я не люблю,
як вітра вітровіння.

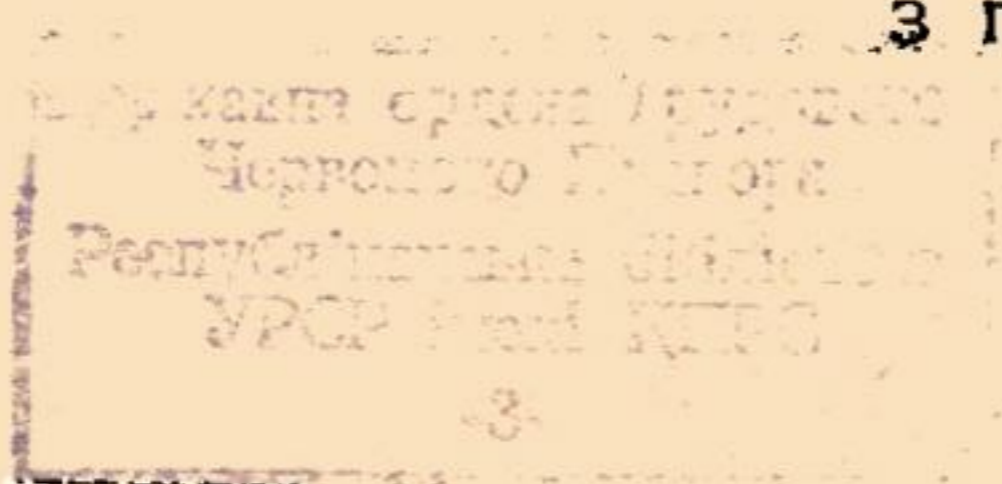
Чортів вітер! Проклятий вітер!

Він замахнеться раз —
рев! свист! кружіння!
і вже в гаю торішній лист —
як чортове насіння...

Або: упнеться в грузлюю ріллю,
піддасть вагонам волі —
ух, як стремлять вони по рель-
сах,
аж нагинаються тополі!..

Чортів вітер! Проклятий вітер!

Сидить в Бенгалії Рабіндранат:
нема бунтарства в нас: людина
з глини. —

2432436

Регоче вітер з України,
вітер з України!
Крізь шкельця Захід мов з-за
грат:
то похід звіря, звіря чи люди-
ни? —

Регоче вітер з України,
вітер з України!

Чортів вітер! Проклятий вітер!

Він корчувату голову з Дніпра:
не ждїть, пани, добра:
даремна гра!

Ах,
нікого так я не люблю,
як вітра вітровіння,
його шляхи, його боління
і землю,
землю свою.

ПЛАЧ ЯРОСЛАВНИ

Ліді Папарук.

I

Сніг. Сніжок.

На княжий теремок.

День і ніч круг нього ходить,
плаче голосок:

— Ой князю, князьочку,
чи ти за Дунаєм?
чи ти на Дону?
Дай про себе вісточку,
бо умру.

Прислухається княгиня — тільки
ки сніг,

тільки сніг та сніжок,
та за полем та за лісом
голод-голосок:

Батька війна!
Матері 'ма!
Хто пооре, хто засіє?
А - а!

Ой, яка пустеля.

Тут княгиня знов:

— Послужи ще ти, вітрило,
вітре-чорнобров!

Десь князь одступає
з жменькою княжат, —
одвертай од нього стріли,
посилай назад.

Прислухається княгиня — а віт-
ру нема,

тільки сніг та зима,
та за полем та за лісом
чути голоса:

Ми тебе одвернем!

Ми тебе пошлем!

Будеш ти лежать як князь
твій —

каменем...

Ой, яка пустеля.

— Дніпре, Дніпре, сон-дрімайло,
ти нам батько всім.

Встань хоч ти — коли без кня-
зя —

царство воскресім.

Царство тихе, праве,
мудре на закон:
щоб одні землі гляділи,
а другі корон.

Прислухається княгиня — тіль-
ки сміх,

тільки труситься сміх,
та шумить, шумить шумище
із-під хат, із-під стріх.

Мо вернувся князь з по-
ходу?

Мо дружина прийшла? —
Прислухається княгиня — брязк
мечей та яса,
та все ближче голоса:
ми тебе воскреснем!

Ой, яка пустеля.

ПЛАЧ ЯРОСЛАВНИ

II

Дивний флот на сонці сяє,
гимном небо потрясає,
грає на крилі.
То вертаються тигани
чорної землі.
Із далекої літани,
там, де королі.

Що далекая літана
вбила пана — вкраїтана,
та не вбила тих,
в кого кров тече залізна
в жилах молодих,
в кого пісня сонцебризна
і правдивий сміх.

Що шумить-дзвенить верхами?
Що там трусить порохами
вранці на зорі?
То тікаючи туманять
королі й царі.

То за ними отаманять
скрізь пролетарі.

Понад горами, над степом
розлетілись грізним цепом,
стали в один хор.
Не ховайтесь, хитрі лиски,
витягнем із нор!
Б'ють згори, метають блиски —
лиш шумить мотор...

Дивний флот на сонці сяє,
гимном небо потрясає,
грає на крилі.
То вертаються титани
чорної землі.
Із далекої літани,
там, де королі.

Їх внизу стрічають Лади.
Ще й останньої безвлади
повна повноліть.
Мов жона—тонка, колисла —
нива хліб зернить.
Аж за море вусом звисла,
звисла і шумить...

НАДХОДИТЬ ЛІТО

Надходить літо,
чуєш-бо? — надходить лі —
Томліє гай. Ріка струнка.
В садках додолі цвіт, додолі
цвіт...

Рясніє небо. Дні вже не такі.
Повніє далина. І за повіткою
малина сивіє віями...
Повніє далина.

На призьбі дід старий —
як сон.
Кошлатить йому брови внук.
Гойдає вітер мак, і мак і явори.
Син
у землю заступа встромив
і йде до хати. Тепло як!
Це десь за тиждень вже й жита
почнуть мов справжні зорювать.

Пережили і війни і біду,
визволили молоду

і поділили. Іще б останню
доділить — тоді вже й зовсім.
Тиша. Лиш на кутку і дзв'язк
і стун.

Проїде вулицею хтось. Тиша.
Це десь за тиждень вже й жита
почнуть мов справжні зорювать.

Електрику сусіднє провело.
Пора б і нам? Хитає головою
дід.

Скрипить за хатою колодязь.
Дзв'ід
тремтить і труситься, от-от
впаде.

Артезіянський буде в нас, не
пропадем!

Хитає головою дід.
А над селом — пустун-літан
безжурно крильми креслить
плян.

Виходить з хати молодая
весела мати: де мій син?
Дитина ручками, дитина ніжка-
ми — який!

Напевно буде комсомолец —
так?

І от воно вже на руках.
Забуло діда, всіх і все,
і мружить очі й груди ссе...

Надходить літо.

КОЖУМ'ЯКА

Кожі Микита м'яв —
прийшли к ньому люди,
прийшли в сльозах к ньому
люди:

ой, горе, Микито, якби ти знав,
горе якби ти знав!

Король-змій
город оступив —
ну що ти йому скажеш?
Помилую, як крови нап'юся —
ну що ти йому скажеш?

Найшов на Микиту гнів —
голови не підвів,
дванадцять кож під його руками
трись! трись!

Прийшли к ньому вдруге:
і в кожного ніс обрізаний,
і в кожного уші обрізані,
і в кожного губи.
І таке загнусавили щось:

ой, горе, Микито, якби ти знав,
горе якби ти знав!

Найшов на Микиту жаль —
дурнями їх обізвав:
от уже дурні, так дурні,
й коли вони переведуться!

Прийшли к ньому втретє:
і кожен перед собою вів:
жінку без голови,
сина без голови,
і так страшно, так смішно сту-
пали ноги —
немов би живі...

Тут Микита зірвавсь —
усі ви безголові!
Ну що з того, що я вам по-
можу?
Ви тричі приходили і тричі ті ж
сами —
які ви нетями!
Де' ваші' багатії?

А! — пролунало — і стало мов-
чання.
Розширились очі — і стало мов-
чання.

— Чом в їх уші не обрізано?
— Чом в їх синів не порубано?

А! — розірвалосьь — і стало мов-
чання.
Розширились очі — і всі дога-
да —
(лисніла кров із мертвих)...

Поклали мертвих окремо.
Живі стали окремо.
Вдарили на багатія!
Микита на короля!

Аж закипіла земля...

ТРИ СИНИ

Приїхало до матері да три сини,
три сини вояки та не 'днакі.

Що 'дин за бідних
другий за багатих,
а третьому силу свою нігде
діть, —
просто бандит.

— Ой, мамо! — каже перший ка-
роокий, —
який то світ широкий!
Не тільки в нас з нуждою бій,
не тільки ми тут з горем —
страждають люди і за морем,
бо скрізь проклятий багатій.

— Ой, нене! — каже другий чор-
ногрекий, —
нащо нам думати про світ да-
лекий,
коли в нас од природи все вже
є:
і хліб, і вугіль, і голле.

Нехай же на голлі тім горлом
звисне
чуже, нерідне, ненависне.

— Ой, мати! — каже третій
низькобровий, —
повиганяй своїх синів із хати,
хай не смішать мене, нехай не
сердять.

Кулак здоровий —
оце і воля і братерство й щастя
краю:
чи бідний, чи багатий — я ніколи
не питаю.

Блиснула шабля в першого!
Креснула в другого,
ще й в третього клинок...
«Ой, сину, синку мій, синок.»
Лежить бандит готовий.
А два брати знов далі б'ються —
ніяк їх не рознять.

ХОДИТЬ ФАУСТ...

Ходить Фауст по Європі
в смішках, свистах, брехеньках,—
молитовник у руках,—
думає про се, про те,
а назустріч Прометей.

Здрастуй, здрастуй, Прометею!
А! бунтуєш? — ну бунтуй.
Похвалить не похваляю:
ах, повстаннями, бунтаю;
чи вщасливиш бідний люд?

Я на тайнах неба знаюсь,
в філософії кохаюсь,
цифрами перекидаюсь,
фактами смертей, нужди—
ну а ти, а ти, що ти?

Я ношу в душі вериги,
не цураюся релігій,
не бунтую — тільки книги
все пишу, пишу, пишу—
ну а ти, а ти, що ти?

Хочеш світ творить новітній?
А чого ж ти безробітній?
— А того, що ти не Фауст!
А того, що ти панок!
Як візьму я молоток!

А! бунтуєш?—чую, чую.
Я не Фауст?—так я й знав.
Ну пробач! Ну прощай!
Ходить Фауст по Європі
з молитовником в руках.

ІЗ ЦИКЛЮ «В КОСМІЧНОМУ ОРКЕСТРІ»

Мов пущене ядро з гармати
земля круг сонця творить цикль.
Тюпцем круг неї лисий місяць,—
беззубо дивиться в монокль.

О, скільки на землі беззубих
бояться сонця і води!..
Роди нам, земле, юних серцем,
о, земле, велетнів роди!

Народи йдуть, червоно мають:
свободі путь! свободі путь!
І кров'ю землю напаяють
і знов у землю тліть ідуть.

Але на зміну їм—у муці
другі встають під дзенькіт куль,
що движуть сили революцій
в новий октябрь, новий іюль.

Вставай, хто серцем кучерявий!
Нова республіко, гряди!

Хлюпни нам, море, свіжі лави!
О, земле, велетнів роди!

Мов пущене ядро з гармати
земля круг сонця творить цикль.
Тюпцем круг неї лисий місяць,—
беззубо дивиться в монокль.

Дивись, дивись: нема поради,
нема тепер шляху до мас.
Цвіли колись твої декади,
поки ти жалко не погас.

Горіть же всі, хто кучерявий!
Нова республіко, гряди!
Хлюпни нам, море, свіжі лави!
О, земле, велетнів роди!

ІЗ ЦИКЛЮ «ВУЛИЦЯ КУЗНЕЧНА»

Охляло сонце. На будинках
горить гарячий фіолет.
Останній промінь, як стилет,
поранив клен на осінь. Жінка
зніма білизну. Веремію
круг неї вітер закрутив
і запилів у свій мотив
рожеві ноги й повну шию...
Немов в Еладі! Вітер з моря
вітрилить пазуху... Краса!
І раптом спірка: крадеш? з
горя? —
Вчепились в коси... Погаса
і гоїться, і жухне клен.
В розстріл гуляє дітвора.
І, патріот свого двора,
собака з ними... От і день
скінчивсь. Над містом шум ки-
пить.
У всіх тонах стрункі морози.
Лиш божевільні паровози
когось гукають кожну мить.

Хай буде рух! Душі! Знаття!
Нехай і боротьба звірина! —
Лиш так оновиться людина
і вся матерія життя.

НА ХУТОРІ

... Дівчинка на призьбі:
ціпу-ціпу-ціпу!..
Собака на цепу.
Шумить щось у степу.

Біжить з города мати —
шумить щось у степу.
— Ой, світе мій, це ж буря! —
шумить щось у степу.

— Ні, мамо, то не буря,
читала я: то флот.
Тремтить від жаху мати,
реве в кошарі скот...

А небо розкружляло
у кілька сот кругів,
а потім повернуло
і шум подаленів.

— шум даленів —

ІДУ З РОБОТИ...

Іду з роботи я, з заводу
маніфестацію стрічать.
В квітках всі улиці кричать:
нехай, нехай живе свобода!

Сміється сонце з небозвода,
кудись хмарки на конях мчать...
Іду з роботи я, з заводу
маніфестацію стрічать.

Яка весна! яка природа!
У серці промені згучать...
— Голоту й землю повінчать!
тоді лиш буде вічна згода.
Іду з роботи я, з заводу.

ПЛЮСКЛИМ ПРОРОКАМ

До вас, казенні поети, офіці-
янтики,
до вас моє слово, мій гнів.
Не робіть, не робіть ви роман-
тики
з червоної крові братів!

Упивайтеся славою, винами,
взивайтеся жерцями краси, —
та не плачте, не вийте над до-
мовинами,
як пси.

Фальшива естетика, грація
для вас навіть там, де гроби.
Що вам всесвітня федерація,
продажні надхненці, раби?

Що те братерство, коли вам
еротика? —

Змовкніть, од могил одійдіть!
Революції від вас, як од нерів-
ного ґнотика,
тільки чадить...

ПЕРШЕ ТРАВНЯ НА ВЕЛИК- ДЕНЬ

Великодній дощ
тротуаром шов —
                        ковая зелена
ярилась з-під землі.

Це Христос воскрес
мертвих воскрес —
                        тихо туго вітер
кленоклонив день.

Аж тут враз! враз!
врізався оркестр:
не Христос воскрес —
Робітничий Клас.

Аж тут враз! враз!
похід робітни-
                        чий же червоніший
празник, як цей май?

Загремів, заграв,
тупотом пішов —
                    ковую зелену
кленоклонив день.

З М І С Т

Плуг	3
Сійте...	5
На майдані...	6
Як упав же він...	7
І буде так...	8
Листи до поета	9
Псалом залізу	12
Гнатові Михайличенку	16
Вітер з України	17
Плач Ярославни	19
Надходить літо	24
Кожум'яка	27
Три сини	30
Ходить Фауст...	32
Із циклю «В космічному оркестрі»	34
Із циклю «Вулиця Кузнечна»	36
На хуторі	38
Іду з роботи...	39
Плюсклим пророкам	40
Перше травня на великдень	42

Передплачуйте газету „Пролетарська Правда“

Протягом 1928-го й початку 1929-го року передплатники „Пролетарської Правди“ одержали безплатно бібліотеку з таких книжок:

- Ленін. Збірник віршів і оповідань.
- Г. Шиурупій. Січневе повстання. Оповідання.
- П. Істраті. Косма. Оповідання.
- О. Вишня. Усмішки. Гуморески.
- Е. Золя. Повідь. Оповідання.
- Ф. Янубовський. Силуети сучасних українських письменників.
- М. Коцюбинський. Оповідання.
- В. Сосюра. Де шахти на горі. Вибір поезій.
- Б. Ібаньєс. Потвора. Оповідання.
- В. Фаворський. Радіо. Нарис.
- Ш. Алейхем. Порада. Оповідання.
- П. Панч. Земля. Оповідання.
- А. Любченко. В берегах. Оповідання.
- М. Терещенко. Країна роботи. Вибір поезій.
- І. Франко. Добрий заробок. Оповідання.
- І. Микитенко. Брати. Оповідання.

- А. Головно. Товариші. Оповідання.
- В. Базилевич та М. Шарлемань. Київ. Нарис.
- О. Слісаренко. Позолочене оливо. Оповідання.
- В. Стефаник. Новина. Оповідання.
- С. Щупак. Під'яремна Україна. Нарис.
- А. Барбюс. В землі. Уривок з роману.
- В. Елан. Червоні зорі. Вибір поезій.
- С. Васильченко. Приблуда. Оповідання.
- А. Заливчий. Дитинство. Оповідання.
- Ю. Яновський. Рейд. Оповідання.
- М. Хвильовий. Легенда. Оповідання.
- Я. Качура. Хтодьова родина. Оповідання.
- М. Гладний. Новий український пра-
вопис.
- Л. Первомайський. В палітурні. Оповідання.
- Г. Льорбер. Фосфор. Оповідання.
- П. Тичина. Надходить літо. Вибір поезій.

Щоб поповнити бібліотеку „Пролетарської Прав-
ди“, передплачуйте велику щоденну газету

—— „ПРОЛЕТАРСЬКА ПРАВДА“ ——
на кожний наступний місяць.

A476687

БЕЗПЛАТНИЙ ДОДАТОК
== ГАЗЕТИ ==

ПРОЛЕТАРСЬКА
ПРАВДА